

Cậu là chàng trai tốt thích

Anh đẹp trai và rất dí dỏm. Các cô gái thích chuyện trò, thích được bạn bè gần gũi với anh, thích được anh quan tâm, chăm sóc... Điều ấy khiến anh thấy khoan khoái, nhẹ nhõm. Nó ve vuốt, mơn trớn tính sĩ diện đàn ông trong anh, nhưng nó chẳng khiến trái tim anh xao động. Vì anh đã yêu một người.

Anh yêu nàng lắm. Yêu như kẻ cuồng si. Yêu như nợ nần từ kiếp trước. Nàng không đẹp. So với đám bạn cùng khoa, nàng chỉ nhỉnh hơn trung bình. Bù lại, nàng rất thông minh. Dưới cặp kính dày như cái đít chai của nàng là đôi mắt lồi nhìn thấu đất trời - hỏi gì cũng biết. Vậy mà đôi mắt lồi thông minh ấy chẳng biết tấm lòng của anh, chẳng nhìn thấy tình yêu cháy bỏng trong lòng anh.

Anh cũng thông minh là thế mà khi yêu trở nên dần dần đến bức mình. Với mọi người, anh là một chàng trai hoạt bát, hài hước. Vậy mà trước nàng, anh như người ngọng, ấp a ấp úng, nói vớ vẩn như thằng dở hơi. Hình hài đẹp đẽ của anh có sức hút mãnh liệt đối với các cô gái khác, nhưng với nàng...

Tự ái quá. Tự ái thì tự ái, nhưng anh vẫn yêu và càng yêu nàng hơn. Bọn bạn bảo: “Lạnh lùng, khô khan quá...”. Nhưng anh yêu cái nét đoan trang đúng mực ấy của nàng. Anh yêu nàng vì nàng thông minh. Nhưng đám bạn lại bảo: “Lấy con vợ thông minh như thế thì về nhà nó sẽ chỉ là chị, là mẹ, là thủ trưởng chứ chẳng bao giờ làm vợ đâu...”. Mặc kệ nàng là ai. Nàng thông minh sẽ là người thấu tình đạt lý. Anh chẳng sợ.

Thấy anh khổ sở vì yêu thâm, thằng bạn thân tức mình, bảo: “Mày cứ hỏi thằng nó đi. Yêu thì yêu, không thì thôi, sao lại cứ phải khổ sở như thế hả...?”. Ấy, người ngoài cuộc nói thật dễ, nhưng điều thằng bạn nói lại là điều anh sợ nhất. Yêu thì tốt quá, nói làm gì, nhưng không yêu thì sao mà thôi được. Chính vì sợ nghe lời từ chối của nàng mà anh bị ức chế đến nỗi không dám tỏ tình.

Thằng bạn cười hì hì, bảo: “Tao có cách này nhất định nó phải đồng ý... Mày rủ nó lên gác thượng, chọn chỗ nào nguy hiểm nhất rồi túm cổ nó hỏi: Em có đồng ý làm vợ anh không? Nếu không thì anh sẽ cùng em nhảy dù...”.

Đám bạn còn xui anh bắt chước anh chàng sinh viên khoa Hóa trường ĐH KHTN HN đã bế nàng sinh viên khoa Văn chạy một mạch từ sân của ký túc xá lên nóc nhà 4 tầng rồi nói Anh yêu em cho chấn động. Hay như anh sinh viên Bách khoa dùng 999 bông hồng lấp kín căn phòng của cô gái để tỏ tình.

Đặc sắc hơn là anh chàng sinh viên trường KTQD tỏ tình bằng cách làm một trái tim khổng lồ bằng nến, thắp sáng rực sân ký túc nhân ngày Valentin, và anh chàng sinh viên Bách khoa đã kì công xếp hình một trái tim lớn bằng 1000 bông hoa hồng trên sân trường giữa thanh thiên bạch nhật để tặng người yêu.

Hoặc mạnh mẽ hơn, quyết tử hơn là anh chàng tỏ tình bằng cách bán xe máy, gom tiền, vay tiền, lấy trộm tiền để mua một cái xe ô tô, hàng ngày đứng chờ nàng đi học về...

Bao nhiêu kiểu tỏ tình gây sốc được đưa ra, nhưng anh chẳng dại. Bởi vì mỗi khi xôn xao kiểu tỏ tình ấy, nàng lại lắc đầu, nói: “Quá lố. Không chấp nhận được...”. Rồi nàng giương đôi mắt lồi, ngạc nhiên: “Họ không còn cái gì để làm ư?”. Câu hỏi làm anh bối rối, tự hỏi: Mình phải làm thế nào để đôi mắt lồi kia nhận ra tình yêu của mình mà không quá lố, mà nàng chấp nhận được?

Thằng bạn thân khuyên: “Đến ngày sinh nhật nó, mày mua cái bánh ga-tô thật to để thể hiện và ghi dòng chữ: “I love you” thật hoành tráng. Thế là xong”. Kể cũng được. Anh xuôi, nhưng phải đợi gần nửa năm mới đến ngày sinh nhật nàng. Lâu quá. Sợ rằng khi đó anh đã thành thằng ngớ ngẩn.

Đám bạn lại xui: “Trong thời gian chờ đợi, hàng ngày mày gửi cho nàng một bông hoa hồng thật to, thật đẹp. Nhẹ nhàng nhưng tình cảm...”. Cũng hay. Thật lãng mạn, nhưng cũng thật tốn kém mà lại phiền phức. Ngày nào cũng ra hàng hoa... Nhưng đã yêu thì... chấp. May sao, mới được ba hôm, đôi mắt lồi của nàng nhìn anh chăm chăm, hỏi: “Không có việc gì làm hả?”.

Thằng bạn thân bàn: “Hay là hôm nào nhân lúc đông người mày nói thật to Anh yêu em xem nó làm gì được mày...”. Thằng này thật liều, coi trời bằng vung. Tỏ tình mà cứ như trò đùa.

Đám bạn gà anh một kiểu tỏ tình đơn giản - chỉ việc nói Có hay Không. Nhân ngày Valentine, đám con trai đến phòng nàng, chúng chơi trò Nói thật. Một

đưa chỉ nàng, hỏi anh: “Mày có yêu cô này không?”. Anh đỏ mặt bảo: “Có”.
Thằng bạn hỏi tiếp: “Mày có muốn lấy cô ấy làm vợ không?”. Anh lại bảo: “Có”. Thế là xong.

Xong thật. Từ hôm đó, nàng tránh mặt anh khiến anh đau lòng, ăn không ngon ngủ không yên. Cậu bạn thân thương tình, đến đài phát thanh nhân danh anh chuyển một bài hát mà nàng ưa thích cùng những lời yêu thương đầy cảm động đem tặng nàng.

Ngày phát, thằng bạn còn mượn cái radiô xách tay mang đến tận cửa buồng nàng bật oang oác khiến cả 4 tầng nhà ký túc đều nghe thấy. Bọn con gái ùa ra ban công nghe, đưa ôm nhau cười khúc khích, đưa xuýt xoa kêu lãng mạn ghê, đưa lại bĩu môi bảo rẻ tiền. Nàng nhả mặt lăm bầm: “Không còn cái gì để làm... Vớ vẩn...”.

Thế là xong hẳn. Nàng tránh anh như tránh hủi. Anh gầy rạc cả người vì buồn chán. May sao, anh vẫn cầm cự được đến ngày sinh nhật nàng để ôm cái bánh ga-tô to tướng hình trái tim có dòng chữ I love you với hàng quả anh đào đỏ chót uốn lượn, trông xa như dòng máu đang chảy đến tặng nàng.

Nàng lịch sự nhận và cắt bánh, chia khắp lượt. Mỗi khi đưa bánh cho từng người nàng lại nói I love you, I love you, I love you, I love you,... Anh buồn đến mệt lả. Thằng bạn tùm tùm cười, huých anh: “Tao ngu quá, giá bảo mày ghi tiếng ta Anh yêu em có phải xong bég không...”.

Anh ốm. Ốm tương tự, anh chẳng thiết đi học, cứ nằm ì chờ đợi. Đến ngày thứ năm. Anh tưởng mình sắp chết. Mệt xỉu vì thất vọng - thì nàng đến. Nàng rất tự nhiên, ngồi xuống bên cạnh, sờ trán anh, lắc đầu nói: “Không sốt...”. Đôi mắt lồi nhìn anh chăm chăm, tùm tùm cười, hỏi: “Ốm tương tự phải không? Vì tớ phải không? Cậu thật ngốc...”.

Anh đỏ mặt, gật đầu. Nàng đứng dậy, nghiêm nghị nói: “Ốm thế đủ rồi. Mai đi học nhé!”. Anh cuống quýt, nắm tay nàng, hỏi: “Cậu đồng ý là người ấy của mình rồi phải không?”. Nàng bật cười, nói: “Cậu chỉ được mỗi câu nói ấy là giá trị...”. Ôi! Đơn giản quá! Sao lại đơn giản đến thế nhỉ? Anh thở phào nhẹ nhõm. Lũ bạn rõ ngốc. Toàn xui làm những điều ngớ ngẩn!